

Elara

– Ar tikrai to nori? – paklausė ji. Idros akys buvo tamsios, visai kaip Zenijos. Balzganos kaip pelkė ir baugios. Kiekvienąkart į jas pažiūrėjus mane nukrėsdavo šiurpas.

– Taip, – pasakiau ryžtingai ir suspaudžiau mažą peilį savo delne. Aštrus skausmas nusirito iki pat pėdų, o pro sugniaužtą delną ėmė lėtai kapsėti kraujas. Dabar Idrai nebereikėjo rodyti, ką turiu daryti. Žinojau pati. Pakėliau ranką virš ugnies ir keli lašai užtiško ant neramios žvakės liepsnos. Ši patamsėjo ir tapo juoda. – Kodėl tokia spalva? – paklausiau Idros, bet ji manęs jau negirdėjo. Jos akys tapo baltos, o burna prasižiojo. Idros krūtinė pradėjo smarkiau kilnotis ir ji atrodė išsigandusi.

– Atkeliauja juodi debesys, kurie užklos visą Noroką. Apgobs lyg juoda skraistė... – kalbėjo Idra. Jos veidas paniuręs, o kaktoje išryškėjo rūpesčio raukšlės.

– Kokie debesys? – paklausiau sutrikusi.

– Per kitą pilnatį atkeliaus negandos. Jūs visi būsite bejėgiai... – kalbėjo lyg sau po nosimi. – Vėrinys... reikia surasti vėrinį... – vis kartojo, o iš jos akies ėmė tekėti kraujas.

– Koks vėrinys? – paklausiau nieko nesuprasdama.

– Tai galios šaltinis... – vėl murmėjo visiškai nekreipdama į mane dėmesio, – reikia sužinoti... pilies istorijos... legendos... viskas tiesa... – dabar iš abiejų jos akių jau plūdo kraujas. Čiupau Idrą už rankos ir papurčiau, tačiau ji nereagavo.

– Idra, – pasakiau ir ji mikliai atsisuko į mane.

– Jums visiems galas, – ištarė ir jos akys tapo įprastos juodos spalvos. – Bėk! – sušuko taip, kad man ausyse pradėjo spengti.

Prabudau besidaužančia širdimi ir šlapia kakta. Jau ne pirma naktis, kai sapnuoju tokius keistus sapnus su Idra. Kaskart sapnai vis keičiasi, tačiau viena išlieka – jos grasinimai, kad mums visiems galas.

Kiekviename sapne Idra mini kelis tuos pačius dalykus. Ateinanti pilnatis, vėrinys, galas. Turiu pripažinti, toks žodžių derinys manęs visiškai nedžiugino.

Atsisėdusi lovoje susiėmiau už galvos mėgindama pamiršti ką tik susapnuotą košmarą.

– Ir vėl tie patys sapnai? – paklausė Deimonas vis dar gulėdamas šalia manęs. Jis taip pat kiekvieną kartą prabudavo, kai aš juos susapnuodavau.

– Mhm...

– Ar ką nors naujo susapnavai?

– Ne, viskas beveik tas pats. Nesuprantu, kodėl sapnuoju tai, – prisipažinau.

– Galbūt tau derėtų pasikalbėti su Idra?

– Manau, tu teisy. Iš pat ryto nueisiu pas ją.

Dar akimirką pasėdėjau ir pažiūrėjau pro langą į nakties tamsą, kuri tolumoje jau šiek tiek šviesėjo. Greitai tekės saulė. Jau nekantravau pasirošti ir keliauti pas Idrą. Norėjau galiausiai viską išsiaiškinti ir pagaliau baigti sapnuoti šiuos sapnus. Man jie nepatiko.

Atsiguliau vėl į Deimono glėbį ir jis mane apsikabino taip stipriai, kad visi blogi sapnai kaipmat išgaravo. Jo švelnus bučinyš į kaktą pasiuntė mane atgal į miegą.

Rytas buvo drėgnas. Net mūsų kambaryje jautėsi iš lauko į vidų besismelkiantis ryto rūkas. Oras atrodė sunkus, lyg būčiau pirtyje, tik šaltas.

Nusipraususi apsirengiau savo mėgstamiausią palaidinę ir kelnės. Jos buvo puošnios, tad per daug savęs negriaužiau dėl to, kad nedėviu suknelės. Žinau, kaip karalienė, turėčiau rodyti pavyzdį ir būti išskirtinai pasipuošusi, bet tai ne man. Retai dėvėdavau sukneles, o pastaruoju metu jų iš viso nebemėgau, nebent reikėjo pasipuošti kokiai nors šventei ar pasirodyti viešai. Visiems kitiems atvejams pilies siuvėja Melisa man pasiuvo ne vieną porą kelnų ir galybę palaidinių. Buvau jai už tai dėkinga.

Karalienės vaidmuo ištis turėjo savų pliusų. Niekas negalėjo pasakyti, kad mano drabužiai netinkami. Niekas nedrįso to daryti. Nebent Deimonas, bet jam tai nerūpėjo. Jam iš viso labiausiai patikdavo, kai aš nedėvėdavau jokių rūbų. Nusišypsojau pati sau nuo tokios minties apie jį.

Valgomajame manęs jau laukė Deimonas. Jis niekuomet nepradėdavo valgyti be manęs. Nors mums lėkštės būdavo patiekiamos skirtinguose milžiniško stalo galuose, Deimonas visuomet atsinešdavo savo lėkštę prie pat manęs. Mane tai džiugino. Norėjau artumo su juo ir kuo daugiau laiko praleisti kartu, nes kartais nutikdavo ir taip, kad pusryčiai būdavo vienintelis laikas, kada per dieną pasimatydavome. Tomis dienomis man jo trūko labiausiai.

– Labas rytas, – pasakė jis. Jo veidą puošė šelmiška šypsena. Aš taip pat nusišypsojau prisiminusi jo rankas ant savo kūno dar nespėjus prašvisti. Kiekvieną naktį mano kūnas buvo jo ir man to buvo negana. Regis, jis jautėsi taip pat.

– Labas rytas, – atsakiau ir prisėdau greta.

Šiandien pusryčiams buvo didelis omletas su daržovėmis, šviežiai spaustomis uogų sultimis ir keli citrininiai pyragaičiai iš pilies soduose augančių citrinmedžių. Tai mano mėgstamiausias desertas. Tiesa, dabar jau rudens pabaiga ir beveik visos citrinos suvalgytos, tad kiekvienas toks desertas tik dar labiau vertė mėgautis išskirtiniu skoniu.

– Tai keliausi pas Idrą? – paklausė jis padėjęs įrankius ant stalo ir nusišluostęs lūpas tamsiai žalia servetėle.

– Taip. Vos tik žirgas bus paruoštas.

– Ar tikrai nenori, kad tave palydėčiau? – paklausė Deimonas uždėjęs ranką ant manosios.

– Nereikia, – nusišypsojau, – žinau, kad tu ir taip turi darbų. Aš greit grįšiu, – pasakiau užtikrintai. Žinojau, jog susitikimas su Idra nebus ilgas. Niekuomet nebūdavo, bet tikėjausi, kad išgirsiu iš jos tai, ko noriu.

– Būk atsargi, – jis pakėlė mano ranką ir priglaudė prie lūpų. Kūnu nusirito malonus virpulyš.
– Būsiu, – pažadėjau ir pakilau nuo stalo. – O ką veiksi tu?
– Tikiuosi, ką nors įdomaus, – kreivai nusišypsojo. Paskutinėmis dienomis jo dienotvarkės buvo baisiai nuobodžios. Begalė dokumentų, kuriuos turėjo pasirašyti. Visokiausi raštai ir dar pati nežinau kas, bet kiekvieną kartą, kai jis grįždavo į kambarį, vis mankštindavo nuo rašymo pavargusią ranką.

– To ir linkiu, – pasilenkiau prie Deimono ir rankomis apsvijusi jo kaklą iš nugaros pabučiavau į skruostą. Deimonas sučiupo mane už rankos ir mitriai pasisodinęs ant kelių apdovanojo saldžiu bučiniu. Išsiilgtu bučiniu, lyg būtume nesibučiavę visą savaitę, nors dar dabar jatau jo karštų lūpų pėdsakus ant savo kūno, kuriuos jis paliko ryte.

– Karaliene... – šyptelėjo jis ir ranka stipriai suspaudęs mano šlaunį leido atsistoti.
– Karaliau, – nežymiai pritūpiau jį erzindama ir skubiai išėjau iš kambario. Nueidama dar atsisukau pasižiūrėti, kaip jis šypsosi.

Arklidėse mane visi jau gerai pažinojo, nes pastarąsias savaites čia buvau dažna viešnia. Vos tik man įžengus, visi darbuotojai lengvai pritūpė ir palenkė galvas. Vis dar nebuvo prie to pratusi. Nejaukiai nusišypsojusi patraukiau prie savo žirgo. Tas žirgas, su kuriuo parjojau į pilį, taip ir liko mano. Nenorėjau jokio kito. Ilgainiui išsiaiškinau, kad tai visai ne žirgas, o kumelė, jai daviau vardą Luna. Man atrodė labai tinkama duoti vardą, susijusį su mėnuliu, kai viskas šioje pilyje yra taip nuo to mėnulio priklausoma.

Kai Luna jau buvo paruošta ir pabalnota, užšokusi ant kumelės pasileidau jau pažįstamu taku Idros pelkės link.

Su greita kumele kelias nebuvo toks jau ilgas, bet žinojau, kad grįšiu temstant.
Rūkas kur ne kur jau prasisklaidęs ir buvo galima matyti ryškios saulės spindulius, apšviečiančius dar rasotą žolę, bet kai kur jis buvo toks tirštas, kad turėjau joti ristele, nes negalėjai žinoti, ar prieš akis neišlįs koks medis, ar Luna neiššoks į kokią duobę.

Kai saulė jau buvo virš galvos ir rūkas seniai liko už nugaros, galiausiai tolumoje pradėjau matyti medžius, supančius pelkę. Apsidžiaugiau, kad jau atjojau.

Būtų daug paprasčiau, jei Idra gyventų arčiau pilies. Kažkada klausiau Deimono, kodėl jai nesuteikia kokio kambario pilyje, bet jis pasakė, kad Idra nepriėmė tokio pasiūlymo. Jai pilies reikalai neįdomūs ir ji mėgaujasi gyvenimu vienumoje. Negalėjau įsivaizduoti savęs jos vietoje. Man tikriausiai pasimaišytų galvoje, jei visada būčiau viena.

Pririšau Luną prie nuvirtusio medžio ir įsitikinusi, kad ji pasiekia aukštą žolę, patraukiau klampiu vingiuotu takeliu į pelkės gilumą.

Džiaugiausi, kad lijo jau seniai, tad takelis, vedantis į Idros palapinę, buvo sausas ir mano kojos neklimpo. Pati pelkė atrodė šiek tiek išdžiūvusi ir ant medžių kamienų matėsi, iki kur juos būdavo apsėmęs vanduo. Lietaus reikėjo.

Priėjusi Idros duris pasibeldžiau ir durys kaipmat prasivėrė.

– Karaliene, – pasakė Idra ir nežymiai linktelėjo galvą, – ilgai užtrukote.

– Idra, – linktelėjau galvą ir įėjau į vidų.

– Prisėskite, – ji mostelėjo ranka į suolą prie stalo, kur visuomet prisėsdavau atėjusi pas ją.

– Žinai, kodėl aš čia, – pasakiau nieko nelaukusi. Ji visuomet žinojo. Viską.

– Taip, – pasakė šaltai.

– Ar žinai apie sapnus? – suraukusi antakius įdėmiai žiūrėjau į jos veidą.

– Taip, – atsakė trumpai.

– Ar žinai, ką jie reiškia?

– Taip, – atsakė ji.

– Pasakyk man, – paliečiau.

– Kaip tik pageidausite, – Idra nusiplovė rankas ir nusišluostė į prijuostę, kurią dažniausiai dėvėdavo.

– Ar tai tu man siuntei tuos sapnus? – paklausiau negalėdama sulaukti, kol ji pagaliau pradės kalbėti.

– Ne. Pasakojama, kad sapnai atkeliauja patys pas tą, kas turi galios pakeisti likimą.

– Galios? Likimą? Apie ką tu kalbi?

– Papasakokite apie savo sapnus, jaunoji karaliene, – Idra palinko arčiau manęs ir įsižiūrėjo į akis.

Akimirką prisiminiau visus sapnus, kuriuos pradėjau sapnuoti jau prieš kelias savaites, ir ėmiau jai pasakoti. Idra visą laiką įdėmiai manęs klausėsi, o jos juodos akys, rodėsi, pasidarė dar juodesnės.

– Visą laiką pabrėžia tuos pačius žodžius: pilnatis, vėrinys, galas.

– Labai įdomu, – pasakė ji atsiložusi ir atsirėmusi į savo namelio sieną, – niekada nemaniau, kad pranašystė gali išsipildyti, – pasakė ji ir mikliai atsikėlusiu nuo suolo nuėjo prie nedidelės knygų lentynos, kuri stovėjo glaudžiai atremta į sieną, susirado vieną knygą ir ėmė ją vartyti.

– Kokia pranašystė? – kol kas Idra man kėlė daugiau klausimų nei atsakymų. Dabar jau visiškai nebežinojau, kas vyksta ir kokius sapnus regiu.

– Anot pranašystės, Noroką užgrius tamsa. Danguje susijungs žvaigždės ir visa magija dings. Pranašaujama, kad šis reiškinys bus toks stiprus, jog tie, kas turi bent kokios nors magijos, mirs...

– Ką?! – mano balsas perlūžo.

– Magija yra antgamtiška ir jos pasaulyje neturėtų būti. Todėl natūralu, kad gamta sugalvoja būdą, kaip to atsikratyti...

– Kaip tai sustabdyti?!

– Niekaip.

– Juk turi būti koks nors būdas... – negalėjau galvoti apie tai. Juk jei visi, kas turi galių, mirs, tuomet mirsiu ne tik aš, bet ir Deimonas.

Idra ėmė vartyti savo knygą dar labiau ir staiga sustojo atsivertusi ieškotą puslapį.

– Rašoma, kad sustabdyti tai galima tik radus nukritusios žvaigždės skeveldrą.

– Idra, ką tu kalbi?! Kaip aš galiu rasti skeveldrą? Ką turėčiau su ja daryti?

– Daugiau čia nieko nerašo, – ji pervertė visą knygą ir galiausiai ją užvertusi padėjo ant stalo.

– Galbūt galėtum pažiūrėti į žvakę ir ką nors pamatyti?

– Į tokius klausimus atsakymo nerasiu jūsų kraujyje, karaliene, – atsakė ji ir užsimerkė, – tačiau galiu pabandyti kai ką kita.

– Prašau, – pasakiau beveik netekusi vilties. Negalėjau pakęsti tos minties, kurią pasėjo Idra mano galvoje. Mes negalime mirti. Ne.

Idra nuėjo prie kitos lentynos ir stvėrusi kažkokį keistą buteliuką grįžo atgal prie stalo. Pasiėmė kelias žvakes ir pastūmusi stalą į šoną atsistojo kambario viduryje. Ji abiejose rankose laikė žvakes ir pakėlus jas pradėjo lašinti vašką ant grindų, kol galiausiai aplink ją ėmė ryškėti nedidelis ratas. Ji pirštais užgesino žvakes ir numetė jas į šalį. Atsisėdo į rato vidurį ir dantimis atkimšusi buteliuką išgėrė visą jo turinį. Nukritęs ant žemės plono stiklo indelis sudužo ir šukės pažiro visoje palapinėje. Kiekviena drėgna nuo skysčio šukė žėrėjo įvairiausiomis spalvomis, kurios šoko ir mainėsi raibuliuojant židinio šviesai.

Idra atlošė galvą atgal, iš jos gerklės pasigirdo žemas ir sodrus garsas, kuris tikrai buvo nemalonus ausiai. Pasitraukiau toliau, nes jau nebežinojau, ko iš jos tikėtis. Idra siūbavo pirmyn atgal, o jos galva tabalavo į šonus. Jaučiausi lyg stebėčiau kokios nors raganos apeigas. Staiga Idra krūptelėjo ir jos rankos pradėjo drebėti. Aš žengiau dar vieną žingsnį atgal. Židinyje kaip pakvaišęs ėmė pleškėti ir didžiulė ugnis jau kilo kaminu į viršų. Ant stalo degusios žvakės liepsna taip pat pakilo gal per dvi pėdas ir kurį laiką taip įsiplieskusi visai užgeso, o iš židinyje buvusio didžiulio laužo teliko žaižaruojančios žarijos. Idra sustojo. Garsas nutilo.

– Ar tau viskas gerai? – paklausiau sunerimusi ir vis dar nesuprasdama, kas čia ką tik įvyko.

– Pilnatis bus už dvidešimt vienos dienos, – prakalbo ji, – vos tik mėnulis taps apvalus, žvaigždės susijungs ir Noroką apgaubs tamsa, ištiks nelaimė. Turite tris savaites.

– Tris savaites kam?

– Pasidžiaugti gyvenimu... susitaikyti... arba... surasti nukritusią žvaigždę, – ji atsisuko į mane. Idros veidas buvo baltas. Visi juodi dažai nuo jos veido ir rankų dingo, o plaukai iš raudonų tapo juodi.

– Kas tau nutiko?

– Man viskas gerai, karaliene. O dabar eikite. Eikite ir ieškokite. Jūs esate verta, – pasakė ir atsistojęs per šukes nuėjo į kitą mažą patalpą, kurią nuo svetainės skyrė medžiaginė užuolaida. Dar kurį laiką pastovėjau viduryje kambario žiūrėdama į vašku aptaškytas grindis, į stiklo šukes, dabar jau išteptas Idros pėdų krauju, ir išėjau iš jos palapinės dar labiau sutrikusi ir pasibaisėjusi tuo, ką išgirdau.

Surasti žvaigždę. Kaip, po galais, aš tai turėčiau padaryti?